

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Digte. - 1984

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 330.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114460780672.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

XVII Digte af tvivlsom ægthed

207.

[Over fru Elisabeth Lunge. 1659.]

ACh kunde søden Rose sig
Som hvassen Torn forvare/
Naar kaalden Norden vredelig
Vil alting offverfare/
Ach maatte det/ vi haffde kiær
Hos os langvarig bliffve/
Oc det aff Veye rømmis her/
Som kunde Sorrig giffve/
Hvo vilde da saa mangen Taar
Aff Øynene udtappe?
Hvo vilde tvingis Dag oc Aar
Til Sørgesløer oc Kappe?
Ney/ ney min Broder/ det ey vil
For os saa vel sig mage/
Os snarist det skal sendis til/
Som kræncke kand oc plage:
Det gode som Forhaabning gaff
Til fast bestandig Glæde/
Det ryckis hen oc falder aff
Hvor saare vi end græde.
Gack ud/ gack ind/ løb hid/ løb hen/
Søg om til Jordens Ende;
Ret aldrig du da finder een
Der andet kand bekiende/
End hver Qvintin aff Glædens Guld
Som her paa Jord kand eyis
Med Sorgens tunge Steen oc Muld
J Punde Tal opveyis.
MEns see til fremmet Folck oc Land
Mand sig ey tør besvere/
Vor ædle *Lungers* Stamme kand
Nock Vidne der om bære.
Hvor mangen Helt/ oc Høffding god/
Hvor mangen skøn Heltinde/
Fremvoxen er af samme Rod/
Det staar endnu til Minde/
Hvad Gaffn oc Ære Landet har
Saa vel i Krig som hiemme
aff dennem hafft er aabenbar/
Oc lader sig ey glemme.
Mens som det Ædelsteene gaar
Jo ferre der af findis/
Jo høyre Værd oc Priiss de faar/
Gemeent Gods læt kand vindis.
Ret ligesom det her oc skeer

Blant os i disse Dage/
Fordi mand nu slet ingen seer
Aff *Lungers* Æt tilbage:
Den Stamme da dismere bør
J Værd oc Act at haffvis/
Oc helst naar den skal ud aff Dør
J Jorden ned at graffvis.

O Moster god/ vor Husis Glandtz
Vor beste Skat oc Smycke/
O alle Dyders Ærekrands/
332 Oc fulde Mesterstycke:
Hvad gjør det os i Hiertet meen
At du bleff Dødens Fange/
Det os igiennem Marff oc Been
Til Siælen ind vil gange/
For os for snart oc hastelig/
Har Døden dig henreffvit.
Ach haffde hand dog ladet dig/
En Tiid lang end henleffvet.
Ach ach! hvor elskte dig en hver
Som elsker Dyd oc Ære/
Ach ach! hvor nødig jeg i sær
Dig vilde nu undvære.
Mens ney/ den visse Dag oc Tid
Som ingen kand forandre/
Var allerede kommen hid/
Dig Himlen bad henvandre/
Din reene Siæl for HErren Gud
Fand Velbehag oc Naade;
Thi reeff hand den fra Sorrig ud
Til Hiertens Glædis Baade;
Alt hvad os andre kommer til
Paa denne Sorgens Baane/
Hand derfor dig her effter vil
Ævindelig forskaane/
Hand dig som her i Jordens Dal
Vdlændig varst oc fremmet/
Til Frihed har i Himlens Sal
Jndadlet oc indlemmet.
Ja vil i Liffsens æuig Land
Dig større Vellyst giffve/
End jeg med suager Tunge kand
Fuldkommelig beskriffve.
Gud veed hvor hiertelig oc hart/
Til dig fra Jordens Tue/
Os lengis op at komme snart
Din Ærestand at skue.

DJssmidlertid all Verden er
O fromme Siæl til rede
Din høye Dyder fiern oc nær
Høytid'lig at udbrede/
Før skal den gandske Nordens Jis
Til Mordland sig henlette/
End vi din Ære Loff oc Priis
Aff voris Sind udslette.
Far derfor vel/ ô ædle Siæl/
Vi maa dog Affskeep tage/
Far vel/ ja far saa lenge vel
Som Ævighed har Dage.

Sin høyærede S. Moster til Amindelse oc Ære.
Styge Høeg Justssøn.

208. [Over Manderup Brahe, i Birgitte Trolles navn. 1666.]

*Mod huer Quintin aff Fryd oc Lyst
Bedrøvelser fast hundre!
A t Sorg har mig ihiel ey kryst/
leg selff maa tjt forundre.
Ney: Jeg trolofvat otte Aar
Ret langelig anvende.
Den Fruct/ mig Lykken der paa baar/
Gick hastelig til ende.
333 En Enckes Nafn for snart jeg fik.
leg miste den/ Jeg kunde
Ret tryggelig/ i huor det gik/
Til lide allen stunde,
Udbaaren oc i Jorden need
Er lagt min Velstands Ære.
Paa Jorden Jeg mig intet veed/
Til Bedring nu kand være.
Begrædelig er all min Drift:
Raad/ Hielp oc Trøst er henne;
Roe/ Lyst oc Leeg til Suk omskift/
Oc jeg gaar tyst oc ene.
Ah! ædle BRAHE/ huad varst du
Ljfsalig her i Ljfv!*
*Hvad varst du from! Jeg meere nu
Let kand for Graad ey skrifve.
Ey andet skal udi min Hu
End du til Døden blifve.*

B.T.

209. [Under Manderup Brahes portræt, i Birgitte Trolles navn. 1666.]

*Min ædle Brahe, wel kand dig
En konstig haand afmale,
Men ingen kand saa rettelig
Om dine Dyder tale,
Som Jeg: ach ja, din drifft oc Færd
War Ærlig uden Lyde:
Gud bedre mig, Jeg war ey wærd
Dig lenger her at nyde.*

210. Nogle Emblemater giort af her Laus Bording.

1.

Wed sliben blifver Jernet klar,
wed Afve børn forfremmis
ved kaarset som en from wdstaar
forbædris hand og temmis.

2.

Hvor lenge vi end lefve maa
vor lefnits lob dog wendis
ved døden did vi daglig gaa
ved døden tiden endis.

3.

Hvad højest er maa nederst staa
hvad nederst er ophøyes
Naturen og gud vexle saa
vi billig dermed nøyes.

4.

Med kiernen skallen følge maa
Det unde med det gode
hos løkken som vil med dig staa
Du kaarset maa formode.

5.

Slet intted skeer af hendelse
Guds forsiun alting lafuer
Af slumppe lykke ey kand skee
hvad herren self vil hafve.

6.

Naturen hafver størst Atraa
til saadant som kand skade
Det gode ganske faa forstaa,
at søge sig til baade.

7.

Vel slumper løkken fra ok til
ok mange self den spilde
Gud Raader den, dog verden vil
sig saadant ey indbilde.

8.

Den blifver vis som vil med flid
med vise sig raadførre
Anledning slig med dag og tid
en taabe vis kand gjørre.

9.

For andris gavn saa meget skeer
Ja ofte til vor skade
Den gamle plantter thi hand seer
til ungdoms gavn ok baade.

10.

Naar lidet stort ia tungt och læt
ved skilsmis vel betragtis
hvad gefvist er da kiendis Ræt
ved deelling skal det agtis.

11.

J skaallen liger vngen huldt
med tiden den udføris
saa liger meget skiult och dult
Ey alle ting kungiørris.

12.

Skal lykken dig til hande gaa
da snilhed vel behøfvis
ia konsten dertil drifvis maa
ok ofte flitig øfvis.

13.

Af himlen drypper draaber ned
paa draabe, draabe flyder
saa smykis dyd med dydighed
naar dyder følger dyder.

14.

Hvo egen visdoms mening faar
En daare maa hand hede
som Aben hand til speilet gaar
ok kysser det af glæde.

15.

Den findis ey den glantz saa klar
som skyggen io medfølger
Dyd oksaa misgunst hos sig har
som undskab sin ey dølger.

16.

Som Stiernens lius den Ringere
mod sollens glantz maa blegne
En Jordklump mod sin skabere
saa Ringe er at regne.

17.

Vi flyttis frem ok settis hen
paa tidens falske trappe[r]
Vi stige op saa ned igen
til døden os hen snapper.

18.

Den raske tid som flyfver hen
kand ingen igen hentte
giort gierning vendis ey igen
forgæfvis vi det ventte.

335

19.

Den Element som suagist er
for sterkkere maa vige
den Arme saa maa bukke her
for stolte och for Rige.

20.

Guld bædre er dog mynted tyndt
En større kaaber daller
saa agtis dyd af værd och fynd
mod udyd som mest praller.

21.

Den højest er i stand ok kald
for nedfald Reed maa værre
de Onde Englers dybe fald
de stolte sligt kand lære.

22.

Dend blinde som vil Eene gaa
maa falde snart och stødis
hvo venners raad vil slet forsmaa
Hand snubler læt ok ødis.

23.

En deilig Rose lugter sød
dog feiler den ey pige
saa haffver løcken daglig stød
det Onde vil ey vige.

24.

Jt draget sver her legis frem
et ploujern der hos vises
en enist hammer gjorde dem
for bege smeden prises.

25.

Jeg nøyes nok med guds behag
min skebne maa hand Raade
til hannem setter ieg min sag
Hand alting gjør til maade.

211.

Till *Auroram* ud giffven at hun ej for snart oprinder.

1.

Holt dig stille Røde Morgen
Nogen stund och ver forborgen
Med din himmels Klare Skin
At sig *Phæbus* som dig følger
Och aff haffssens salte bølger
Lenter i sin gang och trin.

2.

Medens Jeg endnu min tunge
Røre kand och engang siunge
For min schiønne pigis dør
Om dend Elschous heede smerte
Som mig tuinger sind och hierte
hun sig end forbarme tør.

3.

Sig *Aurora* huad hun schader
At du saadan Jiler - lader
Din liffarffvit glantz her hiid
Hvi du dig saa wit udstrecher
Och dend gandsche Jord op vecher

Før det er sædvanlig tiid.

4.

Weed dend gamle *Tithon* iche
Sig saa venlig nu at schiebe
Med sin lefflen som hand bør
Ved hand sig ej mild at føje
Och med Elschen dig fornøje
Er hand dig for kold och tør.

336

5.

Du dig vist en anden bejle,
Søger her, det kand ej fejle
Som forstaar sig bedre paa
Dig udi sin faffn at luche
Och din vngdoms blomster pluche
huor for du dig schynder saa,

6.

Eller och maaske du vilde
Nattens Mørche schye formilde
Med din leffell siuge Mund
Nej paa *Firmamenter* tindre
Stierner største, store mindre
Det er noch for nattens stund.

7.

Selff dend blæge *Luna* laster
At du saa med tiden haster
Hun sig haffver neppelig
Lagt i løn hos Hyrdens side
Før hun seer dig fremb at schride
Maa fordi strax pache sig.

8.

Ceres och aff høsten mødig
Dig saa tiilig saa fuld nødig
Bacchus end i Roe och mag
Har sin Rus ej ner ud soffvit
Venus har endnu sig loffvit
Hen till *Mars* før det er dag.

9.

Cephalus din egen hyrde
Kom aff Jacht ret nu med byrde
Var fuld træt och soff saa strax
Hand dig ej saa snart forhaaber
Hør huor hand i drømme Raaber
Damon, grib: hold an *Phylax*.

10.

Men du soffve bryderinde
Du dog uden nogens minde
Statzer frem hofferdelig
Du for schiønhed pracht och ære
Dig alleene pris at bæere
Visselig indbilder dig.

11.

Nej det ved en huer at sige
Du for *Galathee* mon vige
Prissen hun allene faar
Trodz din Røde mund och kinder
Huis Zirat huer dag forsuinder
Hendis schiønhed ej forgaar.

12.

Men om hun dend ædle blomme
Var saa villig till at komme
Till sin hiurde suend som du
Om du da frem komme vilde
Langt før tiden eller silde
Det bekymre[d'] ej min hu.

13.

Men huad vill Jeg da besuerge
Jeg din glantz kand ej affverge
Faar derfor at vige hen
Men saa tiilig som Jeg kiender
Hesperus Sin løchte tender
Skall Jeg findis her igien.

Finis
337

212. *Hyrde Lengsel.*

1.

Kand Jeg vell uden Klage
Och uden Lengsels piine stoer
Fra eder affschied tage
Min venniste min lille Noer
Den dejlighed stor, de liffsalige ord
Haffver saa betaget mig min Siæll
Jeg ey uden graad, och med øynene vaad
Kand udslycke Eders Far vel.

2.

Kand Jeg de schiønne Locher
Kand Jeg vel det Guld-guule haar
Forlade uden suche
Der mit hierte bunden staar
Ach! ach med hvad vee, maa Jeg sige *adieu*

Och forbliffver eders Fange kier
Och aff dette baand ingen mig løse kand
Førend døden det sielff det selffver affschier.

3.

Skall nu de øyne klare
Der ingen kand u-elschet see
Skal de nu fra mig fare
De øyne som monne altid Lee
Och schulle vel mine øjne store staa
Maatte de vist være aff steen bereed
Ney deris Lius klar, der fra mig nu henfar
Vil vist gjøre mig aff Liuset kied.

4.

Skal Jeg de dejlige Kinder
Skal Jeg den purpur røde Mund
Nu iche meere finde
Och iche kysse nogenlund
Vist vil da mit hierte briste aff smerte
Om Jeg uden sødhed ey maa naa
338 Ach ach til *valet* mig et kys da tilsted
Jeg med glæde eder tenche paa.

5.

Skall Jeg de hviide hender
Der hviider er end melch och krudt
Hvis Hige Jeg ey kiender
Der bløder er end silche hviid
Nu tage dem fat och dem giffve god natt
Hvo vil løse mig aff sorig min
Ach under mig da Jeg dem friit kysse maa
Der med lindrer mig min lengsels piin'.

6.

Welsignet dydig Pige
Velsignet være allen stund

De Kinder rød tillige
Den rosen farffvede sucher-Mund
De øyne saa smaa, disse hender ochsaa
Der bereedvillig mig haffver tient
Det smerter mig hart, vj adschillies snart
Ald min lyst til lengsel er omvent.

7.

Jeg nu maa gode natt sige
Det intet andet være kand
J maa nu fra mig viige
Och reche mig den hviide haand
Adieu Galathe allerkieriste Møe
Jeg befaler Eder den høyeste
Kand Jeg i Liffve, ey hos Eder bliffve
Jeg Eders tiennere Døer. *Vale*.

Altid Ærendendis

Jeg brænder *Galathe* saa tiit Jeg hos dig staar
Jeg brænder naar du end fra mig gaar.
Hvi er mit Liff saa dyrt, hvi er du saa umild
Du er i hvor du er Jeg finder dog din Jld.

339

213. [Kysse-vise.]

1.

Mit paa munden allerbest
Falder Jomfruens Kysse meest
Søde kyss af røde mund
Siuncher ned til hiertens grund.

2.

Kysse maa man ey af mact
Ey for løs oc ey for sagt
Ey for høyt oc ey for hart
Fiin *Subtilig* det har art.

3.

Ey for sielden ey for tiit
Ey for meget ey for lidt
Ey for tung oc ey for frii
Ey for vden *Cortasie*.

4.

Ey for vaad oc ey for tør
Ey saaledes nu som før
Ey forlangt oc ey for nær
Sligt er idel *Børnefær*.

5.

Nu ved mørchet nu ved dag
Nu ret fyrig effter Spag
Nu paa høye nu i dalle
Nu i Brud oc Brudgoms salle.

6.

Nu ved schofven, oc ved klang
Nu ved sød Music oc Sang
Nu smuch Ziirlig nu i fleng
Helst paa Jomfruens egen Seng.

7.

Kierlig Hiertens venlig Kys
Gifver aabenbare dys
Oc i eenrom allerbest
Kysser ieg min Jomfru meest.

8.

Nu med sammen rynchet Mund
Som Coraller rød oc rund
Nu med lebers Klem oc nych
Oc med venlig effter trych.

9.

Nu med saadan faffn oc færð
Som ey kand af siges her.
Liden schalk Fru *Venus* Søn
Lærer dem det vel i Løn.

10.

Saadan Kyssen hafver tiit
[Giort] af tvende hierter et
Saadan Kys ieg sige tør
Sender huad til samme hør.

11.

Kysser nu, baa[d'] Qvind' oc mand
Som vel baade maae oc kand
Jeg oc min vel øfve schal
Kysse Konsten til gefald.

12.

Prøfven dend er her til goed
Øfven gifve der til mod.
Jomfru kom min ord i hu
Prøf oc øf oc Kys mig nu.

340

214. *Frisk moed er Halff tæring.*

1.

Vel dend som mon Fornøyet være
Vel den der leffver fredelig
Med hvad som Lychen vil beschiære
ved konsten ærlig nære sig
En anden være Guldet goed
Jeg elscher konst af et frit mod.

2.

Hvor snart kand rigdom dig forlade
ælendig est du da derved
Men konst tilfører stedse baade
Och nærer dig med Redelighed
En anden være Guldet god
Jeg elscher konst af et friit Moed.

3.

Giffver det mig iche tynder penge
Giør den mig dog langt bedre mætt
End dend noch har och dog mon' trenge
Och ey er Herre offver sitt
[En anden være Guldet goed

Jeg elscher konst af et frit mod.]

4.

Hvo nogit kand bør Lychen voffve
Thi konsten ham for penge er,
Stedse maa den i angst sveffve
Som har sin Skat i kisten her.
[En anden være Guldets goed
Jeg elscher konst af et frit mod.]

5.

Hvad Jeg mon' haffve er ey i kiiste
Om nogen vil mit gods angaa
Mitt Liffv, mig sielff schall hand da friste
Er det nu borte hvad fattis daa.
[En anden være Guldets goed
Jeg elscher konst af et frit mod.]

6.

Kom Jeg end vidt i fremmet Land
Hvor Jeg slet ubekient mon' være
Ved Jeg Gud holder mig ved haand
Saa Salig er Jeg der som her
[En anden være Guldets goed
Jeg elscher konst af et frit mod.]

7.

Skall Jeg end effter Brødet Leede
Och stundum lide noget med
Der i kand Jeg mig dog vel glæde
Jeg er ey bunden paa et sted.
[En anden være Guldets goed
Jeg elscher konst af et frit mod.]

8.

Naar Gud mig det mon vil forleene
Hvad som til liffvet nøddigt er
Der hos en ven mig elscher eene
Saa vil Jeg intet meer begiæ[r]
Da elscher Jeg for Guldet Gud
Min ven, min konst, och et friit Moed.

FINIS
341

215.
[Ah at dog en Trois Gnist.]
Mel. Rind nu op i JEsu Nafn/ etc.

1.

Ah at dog en Trois Gnist/
i mit Hierte maatte gniste/
saa jeg icke skulle miste/
Himmerig ved Sathans list/
jeg maa ellers slet forloris;
Thi jeg Lofven hafver brut/
naar min Ondskab eftersporis
Ævig fra Guds Naade skut.

2.

Jeg paa Gud min Skaber troer/
at hand er min Himmel-Fader/
som mig ey forderffvis lader;
Men som hand aff Naade stor/
ville alt i Verden danne/
saa opholder hand alting/
Oc lar mig i Himlen lande/
naar mig qvæler Dødsens Sting.

3.

Jeg oc troer paa JEsu Christ/
som Maria har undfanget/
oc ved HERrens Aand erlanget/
hand er Gud oc Mand forvist/
for mig pint/ korsfæst oc dræbet/
jordet/ oc til Helffved sent/
standen op oc Himmelsvæffvet/
gaar til Doms/ naar alt er endt.

4.

Jeg troer paa den Hellig Aand/
ja/ der er een Christen Kircke/
hvor hand vil i Ordet vircke/
der jeg i min Frelsermand/
mig min Synds forsoning loffver/
oc at jeg aff døde staar/
om jeg end i Graffven soffver/
jeg dog ævig Ære faar.

A.B.

216. [AH hvor jeg længis.] Mel. Hvo sig fortrøster/ etc.

1.

AH hvor jeg længis efter dig JEsu min/
nu Siælen trængis for Himmelspise din/
det er mig som een Patient/
naar hand i Bad har været/
er hand aff Hunger spent/
er hand aff Hunger spent.

2.

Jeg er nu Vasket udi mit Daabe-Bad/
oc har affplasket mit Legems Synde-Rad/

nu skyller jeg mig ganske aff/
med Poenitentzis Taare/
det gjør mig tidig braff/
det gjør mig tidig braff.

342

3.

Dit Bord er decket/ din Spise er bereed/
dit Brød er brecket/ jeg setter mig her ned/
nu Mad da udi JEsu Naffn/
giff det mig vel bekomme/
til Siælens ævig Gaffn/
til Siælens ævig Gafn.

4.

Ah lecker føde/ o Hellig Paaske-Lam/
som for mig døde/ oc bar min Synde-Skam/
jeg smager JEsu eget Kiød/
som [op] paa Kaarset hængde/
fordi jeg Lowen brød/
fordi jeg Lowen brød.

5.

Nu kræffvis Dricke/ som føyer Spisen vel/
at Siælen icke skal tørste slet ihiel/
den Himmel-Nectar-søde Vin/
mig udi Kalcken skænckis
aff dig o JEsu min/
aff dig o JEsu min.

6.

Det er det røde dit Rosenfarffvet Blod/
som med min Brøde bleff mig een Naadeflod
din Pine-Persis Drue-Safft/
mig udi Kalcken nyder/
til ævig Lædske-Krafft/
til ævig Lædske-Krafft.

7.

O Hellig Ære jeg er min Kongis giest/
JEsus vil være min' Synders Sone-Præst/
hand gjør mig fri oc gandske tryg/
oc mine Synder velter/
langt bort bag HErrens Ryg/
langt bort bag HErrens Ryg.

8.

Spisen gjør leede til Verdens Syndemad/
jeg vil ey æde meer aff vellysters Fad/
det Himmel-Manna søde Brød/
mig ævig ophold giffver/
mod Synde-Hungers Nød/
mod Synde-Hungers Nød.

9

Saa tit jeg nyder nu dette Giestebud/
villig jeg byder dig tack min HErre Gud/
min JEsu ævig minde staar/
paa Mund oc Hierte skreffvet/
til jeg aff Verden gaar/
til jeg aff Verden gaar.

A.B.

217.
**[GUDS Loffvis tvende Tafler er'.]
Mel. JEsu søde Hukommelse/ etc.**

GUDS Loffvis tvende Tafler er'/
To Steene-bolte paa mig her/
jeg mumler i mit Synde-Dynd/
min Bøn har derfor ingen fynd.

2.

Det er for jeg til Huse har/
den gamle Adam/ det mig slaar/
jeg vil derfor druckne ham/
i JEsu Daabis Vaske-Dam.

343

3.

Det skaader ey om jeg end maa/
oc Drucknis med i Daabens Aa/
med Synder oc Begærlighed/
thi jeg i Gud dog bliffver ved.

4.

Mig føder Aand oc Vand igien/
saa jeg da bliffver JEsu Ven/
oc Leffve skal med ham i Fred/
i Reenhed/ Dyd oc Hellighed.

5.

Jeg vorder JEsu Reene Brud/
een Podeqvist/ som skyder ud/
aff min Vinstock/ [det] Liffsens Træ/
oc Voxer i dets skyggis Læ.

6.

Seer jeg da effter denne Tvæt/
een Ondskabs Stenck// oc Syndeplæt/
skal den med Troen Vaskis aff/
i Poenitentzis Græde-Græff.

7.

Oc/ om mit Hiertis skarpe Jord/
gjør at min Rancke icke Groer/
oc bærer Troens søde Fruct/
oc taallighed i Dyd oc Tuct.

8.

Da skal den vendis med min Graad/
oc gøris ved mit Øye vaad/
ja med min JEsu Sidevand/
oc stenck aff Naadens Vande-Spand.

9.

Jeg voxer da i Naade frem/
oc blifver JEsu egen Lem/
i Visdom voxis mange Aar/
for Gud i Naadens Fryde-Vaar.

A.B.

218.

[O Fader vor i Himlen boer.]

Mel. Ah HERRE from/ etc.

1.

O Fader vor/ i Himlen boer/
vi dine Børn nu alle/
i ydmyghed/ her knæle ned/
oc trolig dig paakalde.

2.

Dit søde Naffn/ til ævig Gaffn/
hos os lad Helligt være/
naar vi dit Ord/ i Bede-Chor
aff Hiertet altid ære.

3.

Dit Rige kom/ al Verden om/
oc alle Herrers HÈrre/
vor Sind regær/ du Kronen bær/
vi Undersaatter ere.

4.

Din Villie vær/ paa Jorden her/
saa som i Himmerige/
lad os altid/ med Engleflid/
de fromme vorde lige.

5.

Giff daglig Brød/ til Liffsens Nød/
oc hvad vor Ophold tærer/
ja Siælen sød/ med Himmel-Brød/
du ævig os ernærer.

344

6.

Vor Synd giff til/ som vi oc vil/
ey med vor Næste// regne.
Qvittering god/ med JEsu Blod/
du paa vor Haandskrifft tegne.

7.

Lad Sathan ey/ paa Syndsens Vey/
i Fristelse os føre/
prøff ey for hart/ vor Trois Art/
vor Bøn i tide høre.

8.

Hvad Ont der til/ os hende vil/
din milde Haand affvende/
mod Synd oc Død/ oc Siæ lens Nød/
vil du din Frelse sende.

9.

Thi alle ting/ i Verdens ring/
er i din Mact oc Velde/
dit Rigis Spir/ oc Æris Zir/
ey neye skal oc helde.

10.

Amen der paa/ vi slutte maa/
vor Suck er krafftig bleffven/
tack Fader god/ i Hierte-Rod/
vor Bøn er underskreffven.

A.B.